Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

19 декември 2012 година*

„Обжалване — Правна закрила на Общността на сортовете растения — Регламент (ЕО) № 2100/94 — Член 73, параграф 2 — Решение за отхвърляне на заявката за предоставяне на правна закрила на Общността от отделението по жалбите на СОСР — Право на преценка — Контрол на Общия съд — Член 55, параграф 4 във връзка с член 61, параграф 1, буква б) — Право на СОСР да подаде нова молба за представяне на сортов материал“

По дело C-534/10 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 15 ноември 2010 г.,

Brookfield New Zealand Ltd, установено в Havelock North (Нова Зеландия),

Elaris SNC, установено в Angers (Франция),

представлявани от M. Eller, avvocato,

жалбоподатели,

като другите страни в производството са:

Службата на Общността за сортовете растения (СОСР), за която се явяват г-н M. Ekvad и г-жа M. Lightbourne, в качеството на представители,

ответник в първоинстанционното производство,

Schniga GmbH, установено в Bolzano (Италия), за което се явява G. Würtenberger, Rechtsanwalt,

жалбоподател в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: г-н A. Tizzano, председател на състав, г-н M. Ilešič, г-н E. Levits (докладчик), г-н J.-J. Kasel и г-н M. Safjan, съдии,

генерален адвокат: г-н J. Mazák,

секретар: г-жа R. Şereş,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 26 април 2012 г.,

* Език на производството: английски.

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 12 юли 2012 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С настоящата жалба Brookfield New Zealand Ltd (наричано по-нататък „Brookfield“) и Elaris SNC (наричано по-нататък „Elaris“) искат отмяна на Решение на Общия съд от 13 септември 2010 г. по дело Schniga/COCP — Elaris и Brookfield New Zealand (Gala Schnitzer) (T-135/08, Recueil, стр. II-5089, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което той отменя решението от 21 ноември 2007 г. на отделението по жалбите на Службата на Общността за сортовете растения (наричана по-нататък „COCP“) относно предоставянето на правна закрила на Общността на сортовете растения за сорта ябълки „Gala Schnitzer“ (преписки A 003/2007 и A 004/2007) (наричано по-нататък „спорното решение“).

Правна уредба

2 Съгласно член 10, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 2100/94 на Съвета от 27 юли 1994 година относно правната закрила на Общността на сортовете растения (ОВ L 227, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 15, стр. 197), изменен с Регламент № 2506/95 на Съвета от 25 октомври 1995 г. (ОВ L 258, стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 18, стр. 27) (наричан по-нататък „Регламент № 2100/94“):

„Сортът се счита за нов, ако към датата на подаване на заявката съгласно член 51, сортовите компоненти или събраният материал от сорта не са били продавани или преотстъпвани по друг начин на други лица от създателя или със съгласието му, по смисъла на член 11, с цел използването на сорта:

а) на територията на Общността, над една година, считано от горепосочената дата;

[…]“.

3 Член 55, параграф 4 от Регламент № 2100/94 уточнява правомощията на COCP относно процедурата за предоставяне на правна закрила на Общността на сортовете растения:

„Службата определя, чрез общи правила или чрез молби в индивидуални случаи, датата и мястото на представяне на материала, предназначен за техническата проверка и референтните проби, както и качеството и количеството на този материал и тези проби“.

4 В член 61, параграф 1 от този регламент се посочват условията за отхвърляне на заявка за предоставяне на правна закрила:

„Службата отхвърля заявката за предоставяне на правна закрила на Общността на сортовете растения, когато установи, че заявителят:

[…]

б) не е спазил дадено правило или индивидуално искане по смисъла на член 55, параграф 4 или 5 в определения срок, освен ако Службата се е съгласила материалът да не бъде представен

[…]“.

5 Член 73, параграфи 1—3 от този регламент, озаглавен „Искове срещу решения на отделенията по жалбите“, предвижда:

„1. Решенията на отделенията по жалбите могат да бъдат предмет на иск пред Съда на Европейските общности.

2. Иск може да бъде подаден на следните основания: некомпетентност, нарушение на съществено процесуално правило, нарушение на Договора, на настоящия регламент или на която и да е правна норма, свързана с тяхното приложение, или злоупотреба с правомощие.

3. Съдът на Европейските общности е компетентен да отменя или да изменя оспореното решение“.

6 Член 80, параграф 1 от същия регламент гласи:

„Когато, въпреки своевременните действия, извършени при конкретни обстоятелства, заявителят, подал заявка за предоставяне на правна закрила на Общността на сортовете растения или титулярът или всяка друга страна по процедурата, открита пред Службата, не е в състояние да спази даден срок по отношение на Службата, той по негова молба възвръща правата си, ако това закъснение е имало за пряка последица, по силата на разпоредбите на настоящия регламент, загуба на право или средство за обжалване“.

7 Така, както предвижда трето съображение от Регламент № 2506/95, е подходящо да се съгласуват правилата за искове, които могат да бъдат заведени срещу решения на COCP или нейните отделения по жалбите, установени с Регламент № 2100/94, с тези, предвидени в Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 г. относно търговската марка на Общността (ОВ L 11, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 146).

Обстоятелства, предхождащи спора и спорното решение

8 На 18 януари 1999 г. Konsortium Südtiroler Baumschuler (наричан по-нататък „KSB“), чийто правоприемник е Schniga GmbH (наричано по-нататък „Schniga“), подава заявка за предоставяне на правна закрила на Общността на сортовете растения пред COCP за сорта ябълки (Malus Mill) „Gala Schnitzer“, първоначално наричан „Schniga“.

9 COCP възлага на Bundessortenamt (Федерална служба за сортовете растения, Германия) да извърши техническа проверка в съответствие с член 55, параграф 1 от Регламент № 2100/94.

10 С писмо от 26 януари 1999 г. COCP иска от KSB да представи в периода 1—15 март 1999 г. на нея и на Bundessortenamt необходимия за техническата проверка материал. COCP уточнява също така, че KSB трябва да спази всички фитосанитарни и митнически условия, приложими към представянето на материала.

11 KSB представя искания материал в определения срок.

12 С писмо от 25 март 1999 г. COCP потвърждава получаването на поискания материал, но посочва, че този материал не е бил придружен с фитосанитарен сертификат. Ето защо тя иска от KSB да се погрижи посоченият задължителен документ да бъде представен „колкото е възможно по-скоро“.

13 На 23 април 1999 г. KSB изпраща на Bundessortenamt европейски фитосанитарен паспорт и уточнява, че издалият го орган, а именно Службата за закрила на растенията на автономната провинция Bolzano (Италия), е посочил, че този документ замества фитосанитарния сертификат.

14 С електронно писмо от 3 май 1999 г. Bundessortenamt уведомява KSB, че посоченият материал е получен в срок и че този материал е подходящ. Освен това той посочва, че предоставеният европейски фитосанитарен паспорт е достатъчен с оглед на техническата проверка и на контрола на материалните условия за предоставяне на правна закрила на Общността на сортовете растения. Bundessortenamt обаче иска да ѝ бъде представено копие от официален сертификат, който удостоверява отсъствието на вируси в предоставения материал.

15 През 2001 г. KSB уведомява Bundessortenamt, че е невъзможно да ѝ предостави искания фитосанитарен сертификат. Оказало се, че предоставеният през март 1999 г. с оглед на техническата проверка материал е бил носител на латентни вируси. Впоследствие Bundessortenamt уведомява COCP за намерението си да изкорени заразения материал, за да избегне разпространението на заразата върху други растения.

16 С електронно писмо от 13 юни 2001 г. COCP уведомява KSB, че съвместно с Bundessortenamt е решила да допусне предоставянето от KSB на нов материал, който не е заразен с вируси, с оглед на възобновяване на разглеждането на заявката. COCP обосновава решението си с факта, че изпратените указания относно фитосанитарния статут на материала не били достатъчно ясни, тъй като в тях не се уточнявало, че той не трябва да е заразен с вируси. Ето защо KSB не можело да се счита за отговорно за възникналото положение.

17 На 5 май 2006 г. Elaris SNC и Brookfield — съответно притежател на лицензия относно правото на закрила на сорта „Baigent“ и титуляр на това право, отправят до COCP възражения на основание член 59 от Регламент № 2100/94 срещу предоставянето на закрила на сорта „Gala Schnitzer“. Възраженията се основават върху по-ранното право на закрила на сорта ябълки (Malus Mill) „Baigent“.

18 Изтъкнатите от Brookfield мотиви се отнасяли до липсата на достатъчно отличителен характер на заявения сорт спрямо референтния сорт, титуляр на правото върху който бил той. Освен това той оспорвал признатото на KSB право да препраща материал от сорта, който не е заразен с вируси, при положение че COCP е трябвало да отхвърли първоначалната му заявка.

19 С Решения EU 18 759, OBJ 06-021 и OBJ 06-022 от 26 февруари 2007 г. компетентния комитет на COCP предоставя правна закрила на сорта „Gala Schnitzer“, заключавайки, че той се отличава в достатъчна степен от референтния сорт „Baigent“. Освен това той отхвърля възраженията на Brookfield.

20 На 11 април 2007 г. на основание членове 67—72 от Регламент № 2100/94 Brookfield подава жалба срещу решенията на този комитет.

21 Със спорното решение отделението по жалбите отменя решението на този комитет и отхвърля заявката относно сорта „Gala Schnitzer“. То по-специално приема, че член 61, параграф 1, буква б) от Регламент № 2100/94 не допуска COCP да разреши на KSB да представи нов материал, тъй като последният не се съобразил с индивидуалните искания по смисъла на член 55, параграф 4 от посочения регламент, съдържащи се в писмата от 26 януари 1999 г. и 25 март 1999 г.

Жалбата пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

22 С жалба, подадена на 4 април 2008 г., Schniga иска от Общия съд да отмени спорното решение на следните основания:

— недопустимост на отправените от Elaris и Brookfield до COCP възражения,

— нарушение на член 61, параграф 1, буква б) и на член 62 от Регламент № 2100/94,

— нарушение на член 55, параграф 4 от Регламент № 2100/94.

23 Elaris и Brookfield участват в производството пред Общия съд като встъпили страни в подкрепа на COCP. В хода на производството COCP променя исканията си и се присъединява към защитаваното от Schniga становище.

24 След като обявява първото изтъкнато от Schniga основание за недопустимо, Общият съд разглежда допустимостта на третото основание, поставена под въпрос от Elaris и Brookfield.

25 В тази връзка Общият съд постановява в точка 39 от обжалваното съдебно решение, че отделението по жалбите е дало правна квалификация на писмата от 26 януари 1999 г. и 25 март 1999 г. и че поради това тази квалификация е предмет на неговия контрол.

26 Като разглежда по същество третото основание, изтъкнато от Schniga, Общият съд отхвърля в точки 62 и 63 от обжалваното съдебно решение съображенията на отделението по жалбите, съгласно които, тъй като KSB не се е съобразило с индивидуалните искания, съдържащи се в писмата на COCP от 26 януари и 25 март 1999 г., COCP била длъжна да отхвърли заявката на KSB относно сорта „Gala Schnitzer“.

27 Подкрепяните от Общия съд доводи, поради които той счита, че COCP не е нарушила обхвата на правото на преценка, предоставено ѝ съгласно член 55, параграф 4 от Регламент № 2100/94, са изложени в точки 64—80 от обжалваното съдебно решение.

28 На първо място, в точка 64 от обжалваното съдебно решение Общият съд уточнява, че възможността на COCP — когато счита, че отбелязаната от нея неточност може да бъде поправена — да продължи разглеждането на подадената пред нея заявка и да не бъде длъжна в подобен случай да я отхвърли, се намира в съответствие с принципа на добрата администрация и с необходимостта да се гарантира правилното развитие и ефективността на производствата.

29 Нещо повече, в точка 65 от обжалваното съдебно решение Общият съд подчертава, че подобно право на преценка позволява, от една страна, на COCP да се увери, че нейните индивидуални искания са ясни, а от друга страна, на заявителите да имат възможност да узнаят по недвусмислен начин своите права и задължения.

30 След като припомня пълния обмен на писмени документи между COCP и KSB, Общият съд заключава в точка 75 от обжалваното съдебно решение, че електронното писмо от 13 юни 2001 г. е било предназначено да отстрани неточността на съдържащите се в писмата от 26 януари и 25 март 1999 г. индивидуални искания, предвид факта, че материалът, който следвало да бъде предоставен с оглед на техническата проверка, е трябвало да не бъде заразен с вируси.

31 На второ място, Общият съд отхвърля като лишени от правна сила твърденията на Elaris и на Brookfield, основаващи се на твърдяната недобросъвестност на KSB в хода на процедурата по разглеждане на неговата заявка, и посочва, че в случая член 80 от Регламент № 2100/94 не е релевантен.

32 Така Общият съд уважава третото изтъкнато от Schniga правно основание и отменя спорното решение.

Производство пред Съда

33 С жалбата си жалбоподателите искат от Съда:

— като главно искане, да се отмени обжалваното съдебно решение и делото да се върне на Общия съд за ново разглеждане и произнасяне по същество,

— при условията на евентуалност, с окончателно решение да се отхвърли жалбата на жалбоподателя и

— да се осъди Schniga да заплати съдебните разноски.

34 COCP и Schniga искат от Съда:

— да се отхвърли жалбата на жалбоподателите и

— същите да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски.

По жалбата

35 Жалбоподателите изтъкват две правни основания в подкрепа на жалбата си, изведени, на първо място, от нарушение от страна на Общия съд на член 73, параграф 2 от Регламент № 2100/94, и на второ място, от нарушение на член 55, параграф 4 от този регламент във връзка с член 61, параграф 1, буква б) и член 80 от него.

По първото правно основание, изведено от нарушение на член 73, параграф 2 от Регламент № 2100/94

Доводи на страните

36 Жалбоподателите твърдят, че Общият съд е превишил правото си на съдебен контрол, като е разгледал повторно фактите в рамките на третото правно основание, въз основа на което е бил сезиран. Така обжалваното съдебно решение се основавало на нова преценка на значението и съдържанието на писмата на COCP от 26 януари и 25 март 1999 г. По смисъла на член 73, параграф 2 от Регламент № 2100/94 обаче компетентността на Общия съд се ограничавала до проверка на законосъобразността на решенията на отделението по жалбите.

37 COCP и Schniga изтъкват, от една страна, че единствено Общият съд е компетентен да установява и да преценява относимите факти, които Съдът може да не е успял да разгледа на етапа на обжалването. От друга страна, в обжалваното съдебно решение Общият съд извършил проверка на направената от отделението по жалбите правна квалификация на фактите — дейност, която при всички положения попада в неговата компетентност. Ето защо доводите на жалбоподателите били недопустими.

Съображения на Съда

38 Следва да се припомни, че съгласно трето съображение от Регламент № 2506/95 член 73 от Регламент № 2100/94 е изменен с цел уеднаквяване на приложимите правила за жалбите, които могат да бъдат подадени срещу решенията на COCP или нейните отделения по жалбите, с тези, които са предвидени в Регламент № 40/94.

39 Съдът многократно е посочвал по отношение на член 63 от Регламент № 40/94, който като съдържание преповтаря член 73 от Регламент № 2100/94, че Общият съд трябва да прецени законосъобразността на решенията на апелативните състави на СХВП, като провери как те са приложили общностното право, по-специално с оглед на представените пред посочените състави факти. Така в границите на член 63 от Регламент № 40/94, съгласно тълкуването му от Съда, Общият съд може да извърши цялостен контрол за законосъобразност на решенията на апелативните състави на СХВП, като при нужда изследва дали последните са дали точна правна квалификация на обстоятелствата по спора или дали преценката на представените пред посочените състави факти не е опорочена от грешки (вж. в този смисъл Решение от 18 декември 2008 г. по дело Les Éditions Albert René/СХВП, C-16/06 P, Сборник, стр. I-10053, точки 38 и 39).

40 В тази връзка Съдът признава сходна компетентност на Общия съд, що се отнася до контрола за законосъобразност на решенията на COCP или на нейните отделения по жалбите (вж. в този смисъл Решение от 15 април 2010 г. по дело Schräder/COCP, C-38/09 P, Сборник, стр. I-3209, точка 69).

41 В конкретния случай Общият съд е приел в точка 69 от обжалваното съдебно решение, че писмата на COCP от 26 януари и 25 март 1999 г. съдържат индивидуални искания.

42 В тази връзка на Общия съд трябва да се признае сходно право на преценка по отношение на жалбите, подадени срещу решенията на COCP или на нейните отделения по жалбите, без той да бъде упрекван в допускане на грешка при прилагане на правото.

43 При тези условия първото правно основание трябва да се отхвърли като необосновано.

По второто правно основание, изведено от нарушение на член 55, параграф 4 от Регламент № 2100/94 във връзка с член 61, параграф 1, буква б) и член 80 от него

Доводи на страните

44 В рамките на второто си правно основание жалбоподателите твърдят, че Общият съд, първо, приел, че член 55, параграф 4 от Регламент № 2100/94 позволява на COCP да подава индивидуално искане във връзка с представянето на санитарни документи, различно от заявката за представяне на необходимия растителен материал, предназначен за техническата проверка.

45 Второ, Общият съд бил нарушил член 55, параграф 4 във връзка с член 61, параграф 1, буква б) от Регламент № 2100/94, постановявайки, че COCP е можела да разреши предоставянето на нов растителен материал след изтичането на посочения в първата заявка за материал срок. Освен това според жалбоподателите Общият съд счел погрешно, че думите „колкото е възможно по-скоро“, съдържащи се в писмото от 25 март 1999 г., не можели да се считат за срок, свързан с индивидуално искане.

46 Трето, жалбоподателите твърдят, че Общият съд е признал право на свободна преценка в полза на COCP, позволявайки ѝ да поправи сама неточностите, съдържащи се в индивидуалните ѝ искания, без обаче да прибягва към специфичната процедура, съдържаща се в член 80 от Регламент № 2100/94, както и че е счел за лишен от правна сила въпроса за твърдяната от заявителя недобросъвестност.

Съображения на Съда

47 Както произтича от точка 63 от обжалваното съдебно решение, Общият съд постановява, че COCP разполага с право да уточни условията, в зависимост от които поставя проверката на определена заявка за правна закрила на Общността на сортовете растения, при положение че не е изтекъл срокът, в който подалият тази заявка за правна закрила трябва да отговори на отправеното до него индивидуално искане.

48 На това основание Общият съд приема в рамките на упражняване на правото си на преценка, от една страна, в точка 69 от обжалваното съдебно решение, че писмото от 25 март 1999 г. е представлявало индивидуално искане, свързано с документно доказателство относно подлежащ на разглеждане растителен материал, и от друга страна, в точка 72 от същото решение, че електронното писмо на COCP от 13 юни 2001 г. е съдържало индивидуално искане за изпращане на растителен материал по смисъла на член 55, параграф 4 от Регламент № 2100/94. В тази връзка той постановява, че COCP не е превишила първомощието си за преценка.

49 Ето защо Общият съд не може да бъде упрекван, че е допуснал грешка при прилагане на правото.

50 Всъщност в началото трябва да се подчертае, от една страна, че задачата на COCP се характеризира с научна и техническа сложност на условията за разглеждане на заявките за правна закрила на Общността, поради което следва да ѝ бъде признато широко право на преценка при упражняване на нейните задължения (вж. в този смисъл Решение по дело Schräder/COCP, посочено по-горе, точка 77). Освен това с оглед на това широко правомощие за преценка COCP може да вземе предвид, ако счете това за необходимо, късно посочени факти и късно представени доказателства (вж. по аналогия, що се отнася до СХВП, Решение от 13 март 2007 г. по дело СХВП/Kaul, C-29/05 P, Сборник, стр. I-2213, точка 42).

51 От друга страна, като орган на Съюза COCP следва да съблюдава принципа на добрата администрация, съгласно който тя трябва да разглежда внимателно и безпристрастно всички факти, свързани с дадено дело, и да събере цялата необходима фактическа и правна информация за упражняване на правото ѝ на преценка. Нещо повече, както подчертава Общият съд в точка 64 от обжалваното съдебно решение, тя трябва да гарантира надлежното протичане и ефикасността на прилаганите от нея процедури.

52 С оглед на тези заключения следва да се припомни, на първо място, че от член 55, параграф 4 от Регламент № 2100/94 следва, че COCP определя, чрез общи правила или чрез молби в индивидуални случаи, датата и мястото на представяне на материала, предназначен за техническата проверка и референтните проби, както и качеството и количеството на този материал и тези проби.

53 С оглед обаче на правомощието, с което разполага COCP, тази разпоредба не може да се тълкува като създаваща пречки за подаване на отделно искане за разглеждане на растителен материал и за документни доказателства относно този материал. Както посочва Общият съд в точка 69 от обжалваното съдебно решение, без жалбоподателите да оспорват това, писмото от

25 март 1999 г. се отнасяло до качеството на подлежащия на проверка растителен материал, качество, което съгласно член 55, параграф 4 от Регламент № 2100/94 може да бъде предмет на индивидуална молба.

54 На второ място, Общият съд не може да бъде упрекван, че е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че COCP е имала право да подаде нова заявка за представяне на растителен материал за проверка.

55 Всъщност в съответствие с принципа на добрата администрация и с необходимостта да се гарантира правилното развитие и ефективността на производствата, и доколкото COCP е считала, което произтича от точка 74 от обжалваното решение и впрочем не се оспорва от жалбоподателите, че първоначалната ѝ заявка е съдържала неточности, тя би следвало да поиска от KSB да ѝ представи растителния материал, който съответства на конкретните изисквания в ново индивидуално искане.

56 В този контекст, от една страна, жалбоподателите нямат основания да изтъкват, че Общият съд е бил длъжен да постанови, че COCP е трябвало да отхвърли заявката за правна закрила на KSB въз основа на член 61, параграф 1, буква б) от Регламент № 2100/94. Всъщност тази разпоредба се прилага, когато COCP установи, че заявителят не е спазил дадено индивидуално искане в определения срок. В конкретния случай обаче, както с основание заключава Общият съд, COCP приема, че KSB не е можел да спази първоначалното искане поради неговата неточност. Следователно COCP не е можела да отхвърли подадената от KSB заявка за правна закрила на Общността, без да допусне грешка при прилагане на правото.

57 От друга страна, по отношение на твърдението на жалбоподателите, че Общият съд е трябвало да вземе предвид недобросъвестността на KSB, следва да се заключи, че те не са уточнили до каква степен Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел в точка 80 от обжалваното съдебно решение, че поведението на KSB не е свързано с въпроса дали COCP има право да отстранява неточността на своите индивидуални искания.

58 Нещо повече, безспорно е, че жалбоподателите не представят никакъв довод, който да е в състояние да постави под въпрос тази преценка.

59 Що се отнася, на последно място, до твърдяното нарушение на член 80 от Регламент № 2100/94, достатъчно е да се припомни, че тази разпоредба обхваща само случаи, в които заявителят на правна закрила на Общността не е могъл да спази срок по отношение на COCP. В конкретния случай е безспорно, че различните индивидуални искания, отправени до KSB в резултат на заявката му за правна закрила на Общността, са били формулирани в рамките на същото производство поради неточността на първото искане на COCP да ѝ бъдат предоставени както материалът, така и необходимите документи за проверката на тази заявка. От това следва, че член 80 от Регламент № 2100/94 не намира приложение в положение като това в настоящия случай.

60 Поради това второто правно основание трябва да бъде отхвърлено като неоснователно.

61 Следователно по всички изложени по-горе съображения жалбата трябва да бъде отхвърлена.

По съдебните разноски

62 Съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник, приложим в производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като COCP е искала жалбоподателите да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски и исканията на последните не са били уважени, те следва да заплатят съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Brookfield New Zealand Ltd и Elaris SNC да заплатят съдебните разноски.

Подписи